

עטרת תפארת

כניסת השבת 19:11
 יציאת השבת 20:15
 זמן ר"ת 20:46

* הזמנים הינם לפי שעון קיץ באופק בני ברק

**יוצא לאור ע"י בית המדרש עטרת צבי
 ע"ש שר בית הזוהר הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע**

פנינים יקרים ממורינו הרב שליט"א

עם דמויות אפילו של צדיקים, מכיוון דבתמונה אין את הקדושה הגדולה השורה על הצדיק בחיים חיותו והחיצונים נטפלים לזה ברצונם להיאחז בקדושה.

עוד מד"ק, שור או כשב וגו' והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה' (ויקרא כ"ב כ"ז), והיה לשון שמחה, יורה כי יש לעשות המצוה בלב שלם ובשמחה גדולה, והנה האיש הישראלי אשר נדבה רוחו אותו להקריב קרבן לה' עומד ומצפה מתי יוכשר (הקרבן) לעשות נחת רוח לפניו יתברך, אמנם עיקר הנ"ר לפניו יתברך – הוא: שאמר ונעשה רצונו, וא"כ היות שבוה הפץ ה' שלא יקריבו עד יום שמיני ללידתו, בצפייה זו הוא גורם שמחה להשי"ת (והיה שבעת ימים - והיה לשון שמחה) ואזי ביום השמיני ירצה לקרבן אשה לה'.

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות וגו' ממחרת השבת תספרו חמישים יום (ויקרא כ"ג)

לכאורה יש כאן סתירה, דמעיקרא אומר שבע שבתות דהם חשבון מ"ט ימים ומסיים תספרו חמישים יום, מבאר המהר"ם שי"ק זי"ע (אבות פ"ה מ"ד) דהא דמונין מהפסח עד עצרת, משום דתכלית יציאת מצרים הייתה בשביל קבלת התורה בעצרת, ומשה רבינו אמר לפני הקב"ה (שמות ג' י"א) וכי אוציא את בני ישראל ממצרים, מפרש רש"י: משה רבינו שאל מה זכות יש להם, וענה לו הקב"ה: בזכות התורה שעתידין לקבל, ולכאורה מה זו שאלה?! הרי ה' כרת ברית את אברהם שיוציא את בניו מהגלות, ולמה השיבו ה': בזכות התורה, ונראה: שבוודאי היציאה ממצרים הייתה בזכותו של אאע"ה, אך שאלת משה רבינו הייתה: באיזה זכות הקב"ה יעשה להם ניסים (במדבר) לאחר יציאתם ממצרים וע"ז השיב לו הקב"ה: בזכות התורה. נמצא לפי זה דעצם יציאת מצרים ביום ט"ו לא הייתה בזכות קבלת התורה, אלא בזכותו של אאע"ה ולכן ציווה הקב"ה לספור לקראת קבלת התורה רק ממחרת יום חמשה עשר, דמיום זה ואילך היא הכנה לקבלת התורה, אבל באמת אם ישראל יכינו עצמם כראוי לקבלת התורה ע"י ספירת מ"ט ימים תמימות, ממילא מוכח שהיציאה ממצרים ביום חמשה עשר שהוא יום חמישים הייתה גם בזכות עצמם שהיו ראויים להיגאל בזכות קבלת התורה, ממילא נוסף יום זה לספירה ולהכנה ונהיה חמישים ימים, זה שאמר ממחרת

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש וגו' ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש וגו' אלה מועדי ה' מקראי קודש וגו' (ויקרא כ"ג)

יש להבין סדר הדברים במקרא: מתחיל במועדים (מועדי ה' אשר תקראו אותם), ממשיך בשבת (וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש) ולאחר מכן תוזר למועדים (אלה מועדי ה' מקראי קודש), עוד יש להבין: לפי מאי דאיתא בספרים דיו"ט איקרי 'מקרא קודש' דבדידן תליא מילתא שאנו צריכין להזמין הקדושה (קריאה לשון הזמנה) כפי דדרשינן בגמ' (ראש השנה כ"ה ע"א) אשר תקראו אותם אל תקראו אותם אלא אתם דיו"ט תלוי בקביעת בי"ד, אבל קדושת שבת קביעה וקיימא ואין צריך למקרא ולאתערותא דלתתא וכאן הוא אומר שבת שבתון מקרא קודש, ומפרש זקנינו שר בית הזוהר העטרת צבי זי"ע דכתוב זה אכן איירי רק במועדים ולכן כתיב כאן מקראי קודש, והתחלת הפסוק 'ששת ימים תעשה מלאכה' הכוונה לששת ימי המועדים מן התורה המותרים בעשיית מלאכת אוכל נפש ואלו הם: יום ראשון ויום שביעי של פסח, יום ראשון של שבועות, יום א' דראש השנה, יום ראשון של חג הסוכות ויום שמיני עצרת, ומאי דכתיב וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש הכוונה על יום כיפור (הנקרא שבת שבתון) דאסורה בו אפילו מלאכת אוכל נפש. והשתא ניחא דכל הכתוב ביו"ט איירי.

אמור אל הכהנים וגו' לנפש לא יטמא בעמיו (ויקרא כ"א א'), ובמדרש תנחומא: זש"ה אמרות ה' אמרות טהורות, ומסביר המהרא"ל צינץ זי"ע: היות והכתוב מזהיר את הכהן: לנפש לא יטמא בעמיו, אפשר לחשוב שנפגמה הנפש ולכן מטמא, לכן אומר המדרש: אדרבה: לפי רוב קדושתן וטהרתן החיצונים רוצים לדבק בגוף שהיה כלי ומדור לקדושה בחייו ועדיין ניצוצי קדושה נשארו בגוף, לכן נאמר לנפש לא יטמא בעמיו כי נמשך הטומאה מחמת התדבקות החיצונים בשיירי הקדושה לאחר הסתלקות הקדושה ממה שהיה בעודנו בחיים. ומסופר על אחד מתלמידי הבעש"ט הק' שכאשר ליווהו לבית עולמים הרי אחד מתלמידיו ניגש וגילה את פניו, באמר: שבחיים חיותו המלאכים לא יכלו להסתכל בזיו פניו מחמת גודל קדושתו אך לאחר פטירתו שנסתלק ממנו חלק מהקדושה גיליתי פניו שיוכלו המלאכים לחזות בו, זה גם מקובל אחד הטעמים שאין מניחים בבית תמונות

ומובא בשם הרה"ק אדמוה"ז מסאדיגורא זי"ע: כי בעת שריחפה פעם גזירה נוראה על כלל ישראל, שאל בשמים הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע למה מחרישים כל כך, ושלחוהו לשאול את רבו הרה"ק המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע שהיה כבר בעלמא דקשוט, והשיב לו: תדע: מלמעלה אין יורד שום רע רק טוב יורד לישראל אך זה שנתהפך למטה לרע, הוא מצד המקבל, והתורה הקדושה מצווה קדושים תהיו - לשון הזמנה שתמיד תהיו מוכנים ומזומנים עם כלים ראויים לקבל הטוב הנשפע מלמעלה.

אמור אל הכהנים בני אהרן (ויקרא כ"א א') מבאר הקדושת לוי זי"ע דהיות והקב"ה נותן להם בכאן מצוות השייכים רק לכהנים, על כן כדי שלא ירום ליבם בקרבם על אחיהם בני ישראל, לאמר מי כמוהם אשר בהם בחר ה' מכל ישראל להקדישם, הקדים לומר להם שהם בני אהרן ובזכות קדושתו שהוא השריש בהם לדורות הם זוכים למעלות אלו של אכילת קדשי שמים ואזהרה שלא יטמאו מה שלא שייך בזרים, דבדבר שלא עמל בו (רק יש לו מכוח זכות וייחוס אבות) אין שייך התנשאות ולא שייך להתפאר בזה. וכן מובא בשם הרה"ק מבעלזא זי"ע דמידה טובה שיש לאדם מכוח זה שטבוע בו בעצמותו ולא ממה שעמל על כך, מותר לפרסם ברבים מכיוון שאין שייך להתגאות בזה, וכן מובא בספרים הק' על הכתוב בפר' העקידה 'עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה', דהכוונה בזה היא: משום דבשעת ניסיון לוקחין מהאדם את כל מדרגותיו שניתנו לו במתנה משמיא, אולם מידה ודרגה שעמל בה אין לוקחין ממנו והיא עוזרת לו לעמוד בניסיון, לכן בשעת העקידה השאירו לאברהם אבינו את מידת היראת שמים שלו כי ניקנית לו בעמל ויגיעה עצמית, וע"כ אמר הקב"ה: עתה (בשעת ניסיון) ידעתי כי ירא אלוקים אתה וגו'.

ומסופר: כאשר התקינו עמוד עם פנס ליד בית החזון איש זי"ע בבני ברק, הוא למד מזה: דאדם העומד מתחת לאור אזי הצל שלו הוא קטן ואפסי, אך כל כמה שיתרחק מנקודת האור, (היינו חכמת התורה וחכמי התורה) הצל והישות שלו מתמשכת למרחקים.

השבת הספרו שבע שבתות תמימות היינו מ"ט ימים שיהיו תמימות ע"י שיכינו עצמם לקבלת התורה ולגאולת הנפש (דהגוף כבר נגאל ביום ט"ו ניסן במצרים) ולכך תהיו ראויים שתספרו חמישים יום כולל יום ט"ו היום הראשון ליציאתם ממצרים ויום זה גם ייכנס בחשבון הימים להכנה לקבלת התורה.

ומסופר על הישועות משה זי"ע דבאחת השנים בחזרתו לביתו מעריכת ליל הסדר ברוב עם בביהמ"ד, ראוהו, פונה מיד לחזרו, נוטל גמרא ונעמד ללמוד באמרו: תכלית יציאת מצרים היא קבלת התורה.

בספה"ק אוהב ישראל מהרה"ק מאפטא זי"ע: ידוע מאמר חז"ל (ברכות ל"ג ע"ב) 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים' וכן אמרו חז"ל (שם) 'אין לו להקב"ה בעולמו אלא אוצר של יראת שמים בלבד' שנאמר (ישעיה ל"ג ו') יראת ה' היא אוצרו, ולהבין דבריהם ז"ל יש לומר: דהנה כל המצוות ומעש"ט שהאדם עושה הכל הוא מתת ה' כגון לימוד התורה ונתינת צדקה ודומיהן כמו שכתוב דה"י א' כ"ט י"ד) כי ממך הכל ומידך נתנו לך, ועיקר עבודת האדם הישראלי הוא רק יראת שמים בלבד, על דרך משל אם יש לאדם שמנים, יינות טובים וסלתות ואין לו אוצרות וכלים להכניסן לתוכן, אז כולם הולכים לאיבוד, וכן הוא אם יהיה לאדם חכמה ובינה ומדע ושאר מידות טובות ואין לו יראת שמים, אז כולם כאפס ואין נחשבו והולכים לטמיון ותם לריק כוחותיו ומידותיו, אמנם כאשר האדם מקבל עליו עול מלכות שמים אזי הכל עולה לרצון לפני ה', וזה הכוונה יראת ה' היא אוצרו כי יראת ה' הוא האוצר והכלי המשמרת לכל המידות והכוחות לבל יהנו מהם החיצונים, ועל כן הכוונה בספירת העומר הוא ליתן הארה בכלי שיכיל הכל ולא יתפשט לחוץ, וישראל כשיצאו ממצרים היו צריכין לספור ולעשות כלי שיהיו מוכשרין לקבל התורה וכמו באאע"ה דע"י המילה (שנכרתו עליה י"ג בריתות) נעשה כלי מוכן לבל יתפשטו ההשפעות לחוץ, כן אנו ע"י ספירת העומר (המנופה בי"ג נפה) מתקנין ומכינים הכלים שלא יתפזרו המידות טובות וכוחות הקדושה לחיצונים, שנוכל לקבל ולהכיל הארות התורה,

ברכת מזל טוב

לידידנו המסוד בלו"ג לכל קדשי בית 'עטרת צבי'

ה"ה הבה"ה שמעון קורמן ני"ו

לרגל אידוסיו בשעטו"מ

המברכים ומאחלים,

מכון 'מעיינות הקודש'